

Yoel Kitabı ve Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sayı 2

Jeff Pippenger

2025-12-02

İki Numara

Pentekost gününün olaylarının, o zamankinden bile daha büyük bir güçle tekrarlanacağı zamanı derin bir özlemle bekliyorum. Yuhanna şöyle diyor: “Büyük güç sahibi başka bir meleğin gökten indiğini gördüm; ve yeryüzü onun yüceliğiyle aydınlandı.” O zaman, Pentekost döneminde olduğu gibi, insanlar onlara söylenen gerçeği, her biri kendi dilinde işitecek.

Tanrı, Kendisine hizmet etmeyi içtenlikle arzu eden her ruha yeni bir yaşam üfleyebilir; sunaktan alınmış bir korla dudaklara dokunabilir ve onları O’nu överken akıcı ve etkili kılabilir. Binlerce ses, Tanrı’nın Sözü’nün harika gerçeklerini dile getirme gücüyle doldurulacak. Kekeme dil çözülecek ve çekingenler, gerçeğe cesurca tanıklık edebilecek kadar güçlendirilecek. Rab, halkına ruh mabedini her türlü kirlilikten arındırmada ve O’nunla öyle yakın bir bağ sürdürmede yardım etsin ki, döküldüğünde son yağmura paydaş olabilsinler. Review and Herald, 20 Temmuz 1886.

Pentekost, Rab'bin bayramı olarak ele alındığında Fısıh, Mayasız Ekmek Bayramı, İlk Ürün Sunusu ve Haftalar Bayramı'ndan ayrı düşünülemez. Pentekost bir dönemdir; ancak aynı zamanda belirli bir andır. Bu yüzden "Pentekost dönemi" olarak adlandırılır. Bu dönem Mesih'in ölümü, defnedilmesi ve dirilişiyle başladı. Göğe yükselişinden sonra Mesih kırk gün süren kişisel öğretimde bulundu; bunu, birliğin sağlandığı üst odada geçirilen on gün izledi. 11 Eylül, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasında sona eren bir dönemi başlattı. O Pazar yasası, belirli bir an olarak Pentekost günüyle temsil edilir; 11 Eylül'de başlayan bir zaman diliminin ardından gelen bir an. 11 Eylül'den Pazar yasasına kadar "Pentekost dönemi" tekrarlanır.

Mesaja itirazlar yöneltildiği için Petrus, “ateşten diller” mucizesinin sarhoşça bir taşkınlık değil, Yoel kitabındaki sözlerin yerine gelmesi olduğunu açıkladı. “Diller” bir mesajın sunumunu, ateş ise Kutsal Ruh’u temsil eder. Pentekost mesajı, ilahî olanın (Tanrı yakıp tüketen bir ateştir) dilin insanî yönüyle birleşimini temsil eder. Nasıl ki Petrus geç yağmur zamanında yüz kırk dört bini temsil ediyorsa, aynı şekilde itirazcı Yahudiler de geç yağmurun yağdığı tam anda es geçilmekte olan önceki antlaşma halkını temsil eder.

Ve hepsi Kutsal Ruh’la doldular ve Ruh’un onlara verdiği şekilde başka dillerle konuşmaya başladılar. Yeruşalim’de göğün altındaki her ulustan gelen dindar Yahudiler yaşıyordu. Bu haber yayılınca kalabalık toplandı ve şaşkına döndü; çünkü herkes onları kendi dilinde konuşurken duyuyordu. Hepsi hayret etti ve birbirlerine, “Bakın, konuşanların hepsi Celileli değil mi?” diyerek şaşıtlar. “Peki, nasıl oluyor da her birimiz onları doğduğumuz kendi dilimizde duyuyoruz? Partlar, Medler ve Elamlılar; Mezopotamya’da, Yahudiye’de ve Kapadokya’da, Pontus ve Asya’da, Frigya ve Pamfilya’da, Mısır’da ve Kirene yöresindeki

Libya bölgelerinde oturanlar; Roma'dan gelen yabancılar — Yahudiler ve Yahudiliği benimsemiş olanlar — Giritliler ve Araplar: Biz onları kendi dillerimizde Tanrı'nın büyük işlerini konuşurken duyuyoruz.” Hepsi şaşırıp kaldı ve birbirlerine, “Bu ne demek?” diyorlardı. Başkaları ise alay ederek, “Bunlar yeni şarapla sarhoş olmuşlar,” dediler. Ama Petrus, öbür on bir kişiyle birlikte ayağa kalktı, sesini yükseltti ve onlara şöyle seslendi: “Yahudiye'nin adamları ve Yeruşalim'de yaşayanların hepsi, bunu biliniz ve sözlerime kulak veriniz: Çünkü bunlar sizin sandığımız gibi sarhoş değiller; zira günün daha üçüncü saatidir.” Elçilerin İşleri 2:4-15.

Petrus, Pentekost'u Yoel kitabının yerine gelişi olarak açıklıyor. Bunu, tüm dünyanın temsil edildiği bir bağlamda peygamberlik olarak yapıyor; çünkü pasaj, dinleyicilerin “gök altındaki her ulustan” geldiklerini belirtir. 11 Eylül'de yeryüzü Mesih'in yüceliğiyle aydınlandı ve sonra yine Pazar yasasında, tüm dünyanın önünde bir sancak olarak yükseltildiklerinde, yüz kırk dört bin Mesih'in yüceliğini kusursuzca yansıtacak. Pentekost dönemi 11 Eylül'de başladı ve Pazar yasasında sona erer.

Karakterlerimizde en ufak bir leke ya da kir bulunduğu sürece hiçbirimiz asla Tanrı'nın mührünü almayacağız. Karakterlerimizdeki kusurları gidermek, ruh mabedini her türlü murdarlıktan temizlemek bize düşer. O zaman, Pentekost Günü'nde ilk yağmur öğrencilerin üzerine nasıl yağdıysa, son yağmur da üzerimize yağacak.

Elde ettiklerimizle fazlasıyla kolay tatmin oluyoruz. Kendimizi zengin ve malca artmış hissediyoruz ve ‘sefil, perişan, yoksul, kör ve çıplak’ olduğumuzu bilmiyoruz. Şimdi Gerçek Tanık'ın uyarısına kulak verme zamanıdır: ‘Sana öğüt veriyorum: Zengin olmasın diye benden ateşte arıtılmış altın satın al; giyinesin ve çıplaklığının ayıbı görünmesin diye beyaz giysiler satın al; ve görebilesin diye gözlerine göz merhemi sür.’ ...

Şimdi, kendimizi ve çocuklarımızı dünyanın lekesinden uzak tutmalıyız. Şimdi, karakterimizin giysilerini yıkayıp onları Kuzu'nun kanında bembeyaz yapmalıyız. Şimdi, kibri, tutkuyu ve ruhsal tembelliği yenmeliyiz. Şimdi uyanmalı ve karakterde denge için kararlı bir çaba göstermeliyiz. “Bugün O'nun sesini iştirerseniz, yüreklerinizi katılaştırmayın.” Rabbimizin gelişini bekleyip gözlerken son derece çetin bir durumdayız. Dünya karanlıktadır. “Ama siz, kardeşler,” diyor Pavlus, “o günün sizi bir hırsız gibi ansızın yakalamasın diye karanlıkta değilsiniz.” Bekleyen, özleyen can için Tanrı'nın amacı her zaman karanlıktan ışık, kederden sevinç ve yorgunluktan dinleniş çıkarmaktır.

Büyük hazırlık işinde ne yapıyorsunuz, kardeşler? Dünyayla birleşenler dünyevi kalıbı almakta ve canavarın işaretine hazırlanmaktadır. Kendine güvenmeyen, Tanrı'nın önünde alçalan ve gerçeğe itaat ederek ruhlarını arındıranlar ise göksel kalıbı almakta ve alınlarına konacak Tanrı'nın mührü için hazırlanmaktadır. Ferman yayımlandığında ve damga vurulduğunda, karakterleri sonsuza dek saf ve lekesiz kalacaktır.

"Şimdi hazırlanma zamanıdır. Tanrı'nın mührü asla pak olmayan bir erkek ya da kadının alınına konulmayacaktır. Asla hırslı, dünyayı seven bir erkek ya da kadının alınına konulmayacaktır. Asla yalan dilli ya da hilekâr yürekli bir erkek ya da kadının alınına konulmayacaktır. Mührü alacak olanların hepsi Tanrı'nın huzurunda lekesiz olmalıdır—cennet

için adaylar. İlerleyin, kardeşlerim. Şimdilik bu noktalar üzerine ancak kısaca yazabiliyorum; sadece hazırlığın gerekliliğine dikkatinizi çekiyorum. İçinde bulunduğumuz saatin korku uyandıran ciddiyetini anlayabilmeniz için Kutsal Yazılar'ı kendiniz araştırın." Tanıklıklar, cilt 5, 214, 216.

Burada Bayan White, Pentekost'u, "ferman yayımlandığında" Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasıyla örtüşen belirli bir zaman noktası olarak tanımlar. Yine de, Pazar yasasını ve Pentekost'u bir zaman noktası olarak işaretlemesine rağmen, hazırlığa çağırın mesajı, Pentekost mevsimiyle simgelenen ve Pazar yasasından önce gelen bir dönemi tanımlar. Pazar yasası Yedinci Gün Şabatı sınavıdır ve 9/11'den Pazar yasasına kadar olan dönem sembolik "Rab'bin hazırlık günü" olarak tanımlanabilir. Hazırlık, sınavdan önce gelir.

"Son yağmur üzerlerine yağacak" olan yüz kırk dört binin üzerine, "Pentekost Günü'nde ilk yağmurun öğrencilerin üzerine yağdığı gibi" yağacak. Pentekost mevsimi olarak temsil edilen dönem, Mesih göğe yükselişinden döndüğünde bir serpintiyle başladı.

Bunu söyledikten sonra üzerlerine üfledi ve onlara, "Kutsal Ruh'u alın," dedi. Yuhanna 20:22.

O'nun nefesi Kutsal Ruh'u iletir ve nefes, sözlerin sesini üreten şeydir. İsa Kelam'dır ve O'nun nefesi, sözünün iletilmesi aracılığıyla Kutsal Ruh'u iletir. Nefes, Adem'in bedenini hayata kavuşturan şeydi ve Hezekiel'in diriltilmiş ölü kuru kemiklerden oluşan ordusunu hayata kavuşturan da nefestir.

Mesih'in öğrencilerine Kutsal Ruh'u üflemesi ve onlara esenliğini vermesi, Pentekost Günü'nde verilecek bol yağmurdan önceki birkaç damla gibiydi. Peygamberlik Ruhu, cilt 3, s. 243.

Pentekost döneminin başında Mesih'in "nefesi" Kutsal Ruh'u havarilere verdi, ancak bazıları şüphe etti.

Ama Onikilerden biri, Didimos denilen Tomas, İsa geldiğinde onların yanında değildi. Bunun üzerine öteki öğrenciler ona, "Rab'bi gördük" dediler. O ise onlara, "Onun ellerinde çivilerin izini görmedikçe, parmağımı çivilerin izine koymadıkça ve elimi böğrüne sokmadıkça inanmayacağım" dedi. Yuhanna 2:24, 25.

Pentekost dönemi, Mesih'in nefesi ve Tomas'ın şüphe tartışmasıyla başlayan bir "sınanma" sürecini başlattı. Baştaki Tomas tartışması, Pentekost dönemi sona ererken Yahudilerle yaşanan tartışmayı örnekler. Mesih başlangıçta öğrencilerine sözünü ve Kutsal Ruh'u verdi; Pentekost dönemi sonunda ise öğrenciler sözü ve Kutsal Ruh'u dünyaya aktardılar.

Mesih'in, öğrencilerinin üzerine üflediğinde gerçekleştirdiği iş, Emmaus yolunda öğrencilerle az önce gerçekleştirdiği aynı işe ikinci bir şahit oldu.

Ve öyle oldu ki, onlar kendi aralarında konuşup tartışırken, İsa'nın kendisi yanlarına yaklaştı ve onlarla birlikte gitti. Ama gözleri tutulmuştu; onu tanıyamadılar. ...

Sonra onlara dedi ki: Ey akılsızlar ve peygamberlerin söylediklerinin tümüne inanmakta yüreği ağır olanlar! Mesih'in bu acıları çekip yüceliğine girmesi gerekmez miydi? Musa'dan ve bütün

peygamberlerden başlayarak, Kutsal Yazıların hepsinde kendisiyle ilgili olanları onlara açıkladı. Gittikleri köye yaklaşınca, o daha ileri gidecekmiş gibi davrandı. Ama ona, “Bizimle kal; çünkü akşam olmak üzere ve gün de hayli ilerledi” diyerek ısrar ettiler. O da onlarla kalmak için içeri girdi. Onlarla sofraya oturduğunda, ekmek aldı, şükretti, böldü ve onlara verdi. O zaman gözleri açıldı ve onu tanıdılar; ama o gözlerinin önünden kayboldu. Birbirlerine, “Yolda bizimle konuşurken ve Kutsal Yazıları bize açarken yüreğimiz içimizde yanmıyor muydu?” dediler. Luka 24:15, 16, 25-32.

İsa Emmaus'ta “yemeğe oturduğu” gibi, sonrasında da öğrencilerle birlikte yemek yedi. Her iki durumda da yemek yeme yer alır. Birlikte ele alındıklarında, Pentekost döneminin başlangıcının Kutsal Ruh'un soluğuyla ve aynı zamanda yemekle işaretlendiğini ortaya koyarlar. Başlangıçtaki olaylar, inanan bir kesim ile kuşku duyan bir kesim arasında bir tartışma doğurur. Yemek, Kutsal Ruh'un verilmesi ve Kutsal Yazıların açılması, Mesih'in öğretilerine “Musa ve bütün peygamberlerle” başlayışını da içerir. Mesih'in öğretisi, Musa'nın peygamberlik hattını alıp onu bütün peygamberlerin hatlarıyla, biraz burada biraz orada olacak şekilde, uyumlu hâle getirerek aktarıldı.

11 Eylül'de Hezekiel'in dört rüzgârının soluğu, otuz yedinci bölümdeki ölü kuru kemiklerin üzerine esti. O sırada, 11 Ağustos 1840'ta inen ve birinci meleğin mesajını güçlendiren meleklerle örneklendiği gibi, Vahiy 18. bölümün meleği, Pentekost döneminin başında öğrencilerin yaptığı gibi yenmesi gereken bir mesajla indi. Tomas'ın inanmaya isteksizliği, mesaj sunulduğunda bir sarsıntının işaretlendiğini gösterir.

11 Eylül'deki İkiz Kulelerin çöküşünden söz ederken, Rabbin “milletleri şiddetle sarsmak” için ayağa kalktığı bize söylenir. Tanrı'nın halkı arasında bir “sarsıntı”nın, hakikat mesajına karşı savaşımlar tarafından çıkarıldığını hatırlamak önemlidir. Dışsal “sarsıntılar” vardır, ancak kilisenin içinde meydana gelen sarsıntılar bir mesajın sunulduğu ortamda ortaya çıkar.

Gördüğüm sarsıntının anlamını sordum ve bana, Laodikyalılara yönelik Gerçek Tanık'ın öğüdüyle ortaya çağrılan doğrudan tanıklığın buna neden olacağı gösterildi. Bu, onu kabul edenin yüreği üzerinde etkisini gösterecek ve onu sancağı yükseltmeye ve dosdoğru gerçeği açıkça dile getirmeye yöneltecek. Bazıları bu doğrudan tanıklığa tahammül edemeyecek. Ona karşı çıkacaklar ve işte bu, Tanrı'nın halkı arasında bir sarsıntıya yol açacak.

"Gerçek Tanık'ın tanıklığının yarısı kadar bile dikkate alınmadığını gördüm. Kilisenin kaderinin bağlı olduğu o son derece ciddi tanıklık, bütünüyle göz ardı edilmemişse bile, hafife alınmış. Bu tanıklık derin bir tövbe uyandırmalıdır; onu gerçekten kabul eden herkes ona itaat edecek ve arınacaktır." Early Writings, 271.

İçsel "sarsıntı", Laodikya mesajının sunulmasına direnenler yüzünden ortaya çıkar. Kardeş White, Jones ve Waggoner'in 1888 tarihli mesajını Laodikya mesajı olarak tanımlar.

A. T. Jones ve E. J. Waggoner'in bize verdiği mesaj, Tanrı'nın Laodikya kilisesine mesajıdır ve gerçeğe inandığını iddia edip de Tanrı'nın verdiği ışığı başkalarına yansıtmayan herkesin vay haline. 1888 Materyalleri, 1053.

Laodikya mesajına karşı direnç bir sarsıntıya yol açar ve Bayan White, 1888 mesajını Vahiy 18'deki meleğin inişiyile ilişkilendirir.

Önceden oluşmuş kanaatlerden vazgeçmeye ve bu gerçeği kabul etmeye isteksizlik, Minneapolis'te Kardeşler Waggoner ve Jones aracılığıyla iletilen Rab'bin mesajına karşı sergilenen muhalefetin büyük bir bölümünün temelinde yatıyordu. Şeytan, bu muhalefeti kışkırtarak, Tanrı'nın onlara vermeyi arzuladığı Kutsal Ruh'un özel gücünü büyük ölçüde halkımızdan uzak tutmayı başardı. Düşman, Pentekost gününden sonra havarilerin ilan ettiği gibi, gerçeği dünyaya taşımada onların sahip olabilecekleri o etkinliği elde etmelerini engelledi. Görkemiyle bütün yeryüzünü aydınlatacak olan ışığa karşı direnildi ve kendi kardeşlerimizin eylemleriyle bu ışık büyük ölçüde dünyadan uzak tutuldu. Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 235.

Pentekost döneminin başında Tomas'ın şüphesi, Pentekost gününde gelen mesaja karşı isyanı tipolojik olarak temsil eder ve 1888'de Jones ve Waggoner tarafından sunulan Laodikya kilisesine yönelik mesaja Yedinci Gün Adventizmi'nin önderliği ayağa kalkıp direndiğinde meydana gelen sarsıntıyı da tipler. 1888'de Vahiy'nin on sekizinci bölümündeki kudretli melek, yeryüzünü yüceliğiyle aydınlatmak için indi; ancak büyük ölçüde o önderlerin önceden oluşmuş kanaatlerini bir kenara bırakmaya yanaşmamaları nedeniyle Kora, Datan ve Aviram'ın isyanı tekrarlandı. Tomas, Pentekost'taki Yahudiler, Musa'nın zamanındaki Kora'nın isyanı ve 1888'deki isyanın tümü, Yoel'e göre bir borunun çalınması gereken 11 Eylül'ü tipler. O boru, Yeşaya'ya göre Tanrı'nın halkının günahlarını ortaya koymak için çalındı; böylece 1888'i ve Laodikya'ya yönelik mesajı tiplendi. "Eski yollara" dönmek için boru çalan Yeremya'nın nöbetçisi, Yeşaya'nın sesini bir boru gibi yükseltmesiyle örtüşür. Yeremya'nın nöbetçileri, "tarihindeki tartışma ya da münazarada benim yerim ne olacak?" sorusunu soran Habakkuk'un nöbetçileriyle aynıdır.

Nöbetimin başında duracağım, kulede yerimi alacağım ve bana ne diyeceğini, azarlandığımda ne yanıt vereceğimi görmek için gözleyeceğim. Habakkuk 2:1.

"Reproved" kelimesi "azarlanmak ya da kendisiyle tartışılmak" anlamına gelir ve bir soruya işaret eder, çünkü sonraki ayet cevabı verir.

Rab bana yanıt verdi ve şöyle dedi: Görümü yaz, onu levhalar üzerine açıkça yaz ki onu okuyan koşsun. Habakkuk 2:2.

Millerci tarihin yerine gelmesi bağlamında başlayan "tartışma" ya da sarsıntı, William Miller'ın mesajı ve peygamberlik yorum kuralları ile Protestanlığın ilahiyatçıları arasındaki çekişmeydi. Millerci tarihteki tartışma, 11 Ağustos 1840'ta Millerci mesajın tasdik edilmesiyle başladı; o gün, Yuhanna'nın alıp yemesi gereken küçük bir kitapla birlikte "bizzat İsa Mesih" indi. Habakkuk'un bekçilerinin tartışması, Tomas'ın şüpheleri, 1888'in isyanı, Korah'ın isyanı ve Pentekost'taki sarhoşluk tartışması, hepsi 9/11'de başlayan bir tartışmaya tanıklık eder. Tartışılan ihtilaf, 9/11'de serpilmeye başlayan geç yağmur mesajı üzerinedir.

Habakkuk'ta yer alan ve Milleritleri 1843 tablosunu hazırlamaya sevk eden cevap, ibadet edenlerin iki sınıfının gelişimiyle bağlantılıdır: Korah ve yandaşları ile Musa; Tomas ve diğer öğrenciler; Pentekost'ta Yahudilerin sarhoşluk iddiası; 1888'de Adventizmin önderliği; 1844'te Protestanlar

ile Milleritler; ve 22 Ekim 1844'ün akılsız ve bilge bakireleri.

11 Eylül'de Mesih, Pazar yasasındaki tam dökülmeden önce birkaç damla gibi, Kutsal Ruh'u öğrencilerinin üzerine üfledi. Sonra, o öğrencileri Yeremya'nın eski yollarına geri götürerek, Musa ile "satr üstüne satır" diye başlayan peygamberlik mesajına dair anlayışlarını açtı; orada uyarı borusunu üflemek için meshedildiler. Mesih'in 11 Eylül'deki nefesi Hezekiel'in ve Yuhanna'nın dört rüzgârından geldi ve bu, direnildikçe bir sarsıntıya yol açan "doğrudan tanıklık" olan Laodikya mesajıydı. 1888, Korah, Dathan ve Abiram'ın isyanını örnekler; çünkü reddedilen yalnızca mesaj değildi, boruya net bir ses veren seçilmiş nöbetçiler de reddediliyordu.

Bayan White şunu kaleme aldı: "Gördüğüm sarsıntı, Laodikyalılara Gerçek Tanık'ın öğüdüyle ortaya çıkarılan dosdoğru tanıklık tarafından meydana getirilecekti." 1888 mesajı işte o dosdoğru tanıklıktı ve hem 1888 hem de 11 Eylül, Vahiy 18'in meleğinin inişini işaret eder.

"Dosdoğru bir tanıklık kiliselerimize ve kurumlarımıza, uyuyanları uyandırmak için, sunulmalıdır.'

Rab'bin sözüne inanılıp itaat edildiğinde, düzenli bir ilerleme kaydedilecektir. Şimdi büyük ihtiyacımızı görelim. Rab, kuru kemiklere yaşam üflemedikçe bizi kullanamaz. Şu sözlerin söylendiğini işittim: 'Tanrı'nın Ruhu yürekte derinden işlemedikçe, onun yaşam veren etkisi olmadan, gerçek ölü bir harfe dönüşür.' Review and Herald, 18 Kasım 1902.

11 Eylül'de Laodikya mesajı, Tanrı'nın eski antlaşma halkına yönelik son çağrının duyurulmaya başlanmasıyla birlikte tam anlamıyla yerine geldi. İşte o zaman Bayan White şunu kaydeder: "Uyuyanları uyandırmak için kiliselerimize ve kurumlarımıza açık bir tanıklık verilmelidir." Laodikya mesajı, Vahiy'in on sekizinci bölümündeki meleğin 11 Eylül'de inmesiyle başladı; bu da 11 Eylül'de Laodikyalı Yedinci Gün Adventistlerine yönelik mesajın "uyan" olduğu ve hâlâ böyle olduğu anlamına gelir. Yoel, birinci bölümün beşinci ayetinde sarhoşlara uyanmalarını emretti. 11 Eylül, Adventizm için son sınanma döneminin gelişini işaretler ve Yoel'in uyanma buyruğunu temsil eder. Pentekost dönemi, Tanrı'nın halkının 11 Eylül'de uyanışıyla başlar ve Pazar yasasından hemen önce on bakire benzetmesinin yerine gelmesiyle sona erer.

11 Eylül'deki uyanış, dinden dönmüş durumda olan antlaşma halkının son nesline bir çağrıdır. Pazar yasasından hemen önceki uyanış, eski antlaşma halkı için kapıyı kapatır. Başlangıç ve son aynıdır ve 2023 Temmuz'unda Vahiy on birdeki iki tanık, 18 Temmuz 2020 kehanetine ilişkin isyana uyandırıldı. Ortadaki uyanış isyanla temsil edilir; bu, 11 Eylül'ü İbranice alfabenin birinci harfi, 18 Temmuz 2020'yi on üçüncü harfi ve Pazar yasasını İbranice alfabenin yirmi ikinci ve son harfi olarak tanımlar. Yirmi ikinci harf, bu üç uyanışın sonuncusunda tamamlanan tanrısallık ile insanlığın birleşimini temsil eder.

Rab, 11 Eylül'de "kuru kemiklere can üfler", tıpkı Pentekost döneminin başında öğrencilerin üzerine Kutsal Ruh'u üflediği gibi. O'nun göğe yükselişinden sonra öğrenciler, Kutsal Ruh'u alanları ve ardından "satr üzerine satır" yöntemiyle peygamberlik Sözüne dair anlayışları açılanları temsil eder. Kutsal Ruh'un alınışı bir yemek yerken gerçekleşti; çünkü ruhen yemek, Söz olan İsa'nın etini yemek ve kanını içmeyi gerektirir.

Korah, Datan ve Abiram'a katılan isyancılar, (tıpkı 1888'de Adventizm'in liderliği gibi) Tanrı'nın halkının günahlarını teşhis eden ve aynı zamanda Levililer yirmi altıdaki "yedi kez" ile temsil edilen temel hakikatler, yani eski yollara dönüş çağrısında bulunan boru mesajına karşı çıkmak suretiyle sarsılmaya neden olan sınıfı temsil eder. Boru, hem uyanışa hem de reforma çağırıyor. Miller'in peygamberî mücevherlerinin ilki ve aynı zamanda Adventizm tarafından reddedilen ilk mücevher, Millerci hareketin başlangıcını ve sonunu temsil eder. Millerciler tarafından ilan edilen birinci meleğin mesajının başlangıcı ve sonu, Musa'nın "yedi kez" ifadesiyle işaretlenmiştir. Başlangıçta kabul edildi, sonunda reddedildi. Bu reddediş nedeniyle Hezekiel, Adventizmi ölü kuru kemiklerden oluşan bir vadi olarak sunar. Yeşaya yirmi ikiye göre 1863'ten Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasına kadar olan dönem görü vadisidir, fakat Hezekiel'e göre ölü kuru kemiklerden oluşan bir vadidir. Bu iki peygamberî vadi de Yoel'in Yehoşafat vadisiyle örtüşür; Yoel burayı aynı zamanda karar vadisi olarak da tanımlar.

Bu kavramlar netleştiğinde şu soru sorulabilir: Nasıl oldu da 11 Eylül'de Yoel Kitabı, Petrus'un Pentekost'ta tespit ettiği mesaj haline geldi? Bu kavramları izleyen yazılarda açıklamaya çalışacağız.

(5 Kasım 1892'de, Güney Avustralya'nın Adelaide kentinden, 'Sevgili yeğenlerim, Frank ve Hattie [Belden]'e yazılmıştır.)

Kutsal Ruh tarafından aydınlatıldığında, Minneapolis'teki bütün o kötülüğü, Tanrı'nın baktığı gibi, olduğu gibi göreceksin. Bu dünyada seni bir daha hiç görmesem bile, bana hiçbir sebep olmadan yaşattığın kederi, ıstırabı ve ruhuma yüklediğin ağırlığı seni bağışladığımı bil. Ama ruhunun hatırı için, senin uğruna ölen O'nun hatırı için, hatalarını görmeni ve itiraf etmeni istiyorum. Tanrı'nın Ruhuna direnenlerle bir oldun. Rab'bin Kardeşler Jones ve Waggoner aracılığıyla çalıştığına dair ihtiyaç duyduğun bütün kanıtlara sahiptin; ama ışığı kabul etmedin; ve beslediğin duygular ve gerçeğe karşı sarf ettiğin sözlerden sonra, yanlış yaptığını, bu adamların Tanrı'dan bir mesajı olduğunu ve hem mesajı hem de habercileri hafife aldığını itiraf etmeye hazır hissetmedin.

Halkımız arasında, Minneapolis'te kendini gösteren kadar sarsılmaz bir kendini beğenmişlik ve ışığı kabul edip tasdik etmeye karşı isteksizlik görmemiştim. Bana gösterildi ki, o toplantıda ortaya konan ruhu benimseyenlerin hiçbiri, gururlarını alçaltıp Tanrı'nın Ruhuna tarafından yönlendirilmediklerini, aksine zihin ve yüreklerinin önyargıyla dolu olduğunu itiraf edinceye kadar, kendilerine gökten gönderilen gerçeğin kıymetini ayırt edebilmeleri için yeniden açık bir ışığa sahip olmayacaklardı. Rab onlara yaklaşmak, onları bereketlemek ve sadakatsizliklerinden şifa bulmalarını sağlamak istedi, ama kulak asmadılar. Korah, Dathan ve Abiram'ı harekete geçiren aynı ruh tarafından yönlendiriliyorlardı. İsrail'in o adamları, yanlış olduklarını kanıtlayacak her türlü kanıtı karşı koymaya kararlıydılar ve pek çok kişi onlara katılmak üzere yanlarına çekilene kadar isyankâr tutumlarını sürdürüp durdular.

Bunlar kimlerdi? Ne zayıflardı, ne cahillerdi, ne de aydınlanmamış olanlardı. O isyanda, cemaat içinde ün salmış iki yüz elli önder vardı; itibar sahibi kişilerdi. Tanıklıkları neydi? "Bütün cemaat kutsaldır, her biri; Rab de onların arasındadır. Öyleyse neden Rab'bin cemaatinin üzerine kendinizi yükseltiyorsunuz?" [Numbers 16:3]. Korah ve yandaşları

Tanrı'nın yargısı altında helak olduklarında, aldattıkları halk bu mucizede Rab'bin elini görmedi. Ertesi sabah bütün cemaat Musa ve Harun'u, "Rab'bin halkını siz öldürdünüz" [ayet 41] diyerek suçladı; ve veba cemaatin üzerine geldi ve on dört binden fazlası öldü.

"Minneapolis'ten ayrılmaya niyet ettiğimde, Rab'bin meleği yanımda durdu ve dedi ki: 'Hayır; Tanrı'nın bu yerde yapmanı istediği bir iş var. Halk, Korah, Dathan ve Abiram'ın isyanını tekrarlıyor. Seni doğru yerine yerleştirdim; ışıktaki olmayanlar bunu kabul etmeyecek; tanıklığına kulak asmayacaklar; ama ben seninle olacağım; lütfum ve gücüm seni destekleyecek. Onların hor gördüğü sen değilsin; Benim halkıma gönderdiğim elçilerim ve mesajımdır. Rab'bin sözünü hor gördüler. Şeytan gözlerini kör etti ve yargılarını saptırdı; ve her can bu günahlarından, Tanrı'nın Ruhuna hakaret eden bu kutsanmamış bağımsızlıktan tövbe etmedikçe, karanlıkta yürüyecekler. Tövbe edip dönsünler ki onları iyileştireyim; yoksa kandilliği yerinden kaldıracam. Ruhsal görüşlerini kararttılar. Tanrı'nın Ruhunu ve gücünü ortaya koymasını istemiyorlar; çünkü sözüm karşısında alay ve tiksinti ruhu taşıyorlar. Hafiflik, boş şeylerle oyalanma, şakalaşma ve şakalar her gün sürdürülüyor. Beni aramaya yüreklerini vermediler. Kendi tutuşturdukları kıvılcımların ışığında yürüyorlar ve tövbe etmedikçe keder içinde yatacaklar. Rab şöyle diyor: Görev yerinde dur; çünkü ben seninleyim ve seni bırakmayacağım, seni terk etmeyeceğim.' Tanrı'dan gelen bu sözleri görmezden gelmeye cesaret edemedim."

Battle Creek'te ışık berrak ve parlak ışınlarla parıldamaktadır; ancak Minneapolis'teki toplantıda rol alanlardan hangisi ışığa gelip Rab'bin onlara gökten gönderdiği gerçeğin zengin hazinelerini aldı? Lider İsa Mesih'le adım adım yürüyen kim oldu? Yanılgılı gayretlerini, körlüklerini, kıskançlıklarını ve kötü kuşkularını, gerçeğe meydan okumalarını tümüyle itiraf eden kim oldu? Hiçbiri; ve ışığı kabul etmeyi uzun süre ihmal ettikleri için, ışık onları çok geride bırakmıştır; lütf bakımından ve Rabbimiz Mesih İsa'yı tanımada büyümemişlerdir. Sahip olabilecekleri ve onları dinî deneyimde güçlü kişiler yapacak olan gerekli lütfu alamadılar.

Minneapolis'te takınılan tutum, görünüşe göre aşılabilir bir engeldi; bu da onları büyük ölçüde kuşkucuların, sorgulayıcıların ve gerçeği ve Tanrı'nın gücünü reddedenlerin aralarına hapsetti. Yeni bir kriz geldiğinde, uzun zamandır kanıt üstüne kanıt sunulmasına direnenler, açıkça başarısız oldukları noktalarda yeniden sınanacaklar ve Tanrı'dan geleni kabul edip karanlığın güçlerinden olanı reddetmeleri onlar için zor olacaktır. Bu nedenle tek güvenli yol, alçakgönüllülükle yürümek ve ayakları için düz yollar yapmaktır; böylece topal olan yoldan sapmasın. Kiminle birlikte olduğumuz her şeyi değiştirir: Tanrı ile yürüyen, O'na inanıp güvenen insanlarla mı, yoksa kendi sandıkları bilgeliklerinin peşinden gidip kendi tutuşturdukları ateşin kıvılcımları arasında yürüyen insanlarla mı.

Gerçeğe karşı çalışmış olanların etkisini etkisiz kılmak için gereken zaman, özen ve emek korkunç bir kayıp olmuştur; çünkü ruhsal bilgide yıllar önde olabilirdik; ve ışıktaki yürümeleri gerekenler, Rab'bi tanımak üzere yürümeye devam etmiş olsalardı—O'nun gelişinin sabah gibi hazırlanmış olduğunu bilsinler diye—kiliseye çok, çok can eklenmiş olabilirdi. Ama Tanrı'nın halkına gönderdiği gerçeğe karşı granit bir duvar gibi durmuş olan işçilerin etkisini, doğrudan kilisenin içinde etkisiz kılmak için bu kadar çok emek harcamak zorunda

kalındığında, dünya görece bir karanlıkta bırakılır.

Tanrı, nöbetçilerin ayağa kalkıp bir ağızdan kesin bir mesaj duyurmalarını, boruya kesin bir ses vermelerini, böylece halkın herkesin görev yerine koşup büyük işte üzerine düşeni yapmasını murat etti. O zaman, gökten büyük güçle inen o başka meleğin güçlü, berrak ışığı yeryüzünü görkemiyle doldurmuş olacaktı. Yıllar gerisindeyiz; körlük içinde duran ve Tanrı'nın Minneapolis toplantısından yanan bir kandil gibi çıkıp yayılmasını murat ettiği o mesajın ilerleyişini engelleyenlerin, kalplerini Tanrı'nın önünde alçaltmaları ve işin zihinlerinin körlüğü ve yüreklerinin katılığı yüzünden nasıl engellendiğini görüp anlamaları gerekir.

Küçük şeyler üzerinde kıl kırk yarararak saatler harcandı; gecikmeye karşı sabırsızlanan göksel elçiler kederlenirken altın fırsatlar heba edildi. Kutsal Ruh — değerine ve her canın onu almasının zorunluluğuna ne kadar da az kıymet verilmiştir. Göksel armağanı alanlar, Tanrı için savaşmak üzere doğruluğun zırhına bürünmüş olarak ileri gideceklerdir. Rab'bin yönlendirmelerine saygı gösterecek ve merhameti için O'na şükranla dolacaklardır. Ama pek çok yerde ve pek çok durumda, tıpkı Mesih'in günlerinde olduğu gibi, kendilerini Tanrı'nın halkı sayanlar için, imansızlıkları yüzünden pek çok kudretli işin yapılamadığı gerçeği söylenebilirdi. Karanlığın zincirlerine vurulmuş birçok kişi, Tanrı onları kullanmış olduğu için saygı görmüş, fakat onların imansızlığı, göğün meleklerinin insan aracılığıyla iletmeye çalıştığı hakikat mesajına — imanla aklanma, Mesih'in doğruluğu — karşı kuşku ve önyargı uyandırmıştır. 1888 Materyalleri, 1066-1070.